

Идване на българитѣ. — Къмъ 650 година, когато между славянитѣ и византийцитѣ имало разправии за свобода или за подчинение, ето че на Балканския полуостровъ се преселилъ още единъ народъ, който не билъ славянски, но станалъ приятелъ и защитникъ на славянитѣ отъ византийцитѣ. Тоя народъ билъ българскиятъ.

Българитѣ въ старо време живѣли въ Азия задъ Каспийско и Аралско море. Земята имъ се наричала Туранъ. Отъ Туранъ българитѣ сж преселили презъ II вѣкъ въ Европа и заели равнинитѣ между рѣкитѣ Волга, Донъ, Днестъръ и Кубалъ (гледай картата). По тия мѣста тѣ живѣли на племена около 400 години. Презъ VI в. пристигналъ отъ Азия голѣмъ и силенъ азийски народъ, нареченъ **авари**. Аваритѣ се възползували отъ разпокъсанитѣ български племена, та ги завладѣли. Ала главнитѣ сили на аваритѣ заминали къмъ Украйна. Тѣ си пробии пжть между славянитѣ, преминали Карпатитѣ и се заселили въ Срѣднодунавската равнина, тъкмо дето по-рано били хунитѣ (по р. Тиса и Дунавъ). Тука аваритѣ основали силна държава и покорили голѣма часть отъ околнитѣ славяни. Аваритѣ били грабливи и крадливи, сжщо като хунитѣ. Тѣ заробвали много славяни, карали ги насила да се биятъ зарадъ тѣхъ и ги впрѣгали вмѣсто коне и волове да теглятъ кола и да носятъ плячкосанитѣ предмети.

Щомъ аваритѣ заминали за Дунава, тѣхната сила по Донъ и Волга отслабнала. Тогава българитѣ се възползували и се освободили отъ аварско иго. Освободителтъ на българитѣ се казвалъ Кубратъ. Той образувалъ силно българско царство около Азовско море по р. Донъ, Волга, Днепъръ. Когато остарѣлъ и приближило да умира, Кубратъ пови-